

Moni Stănilă (n. 1978, Tomești, Timiș) a studiat teologia. După absolvire a început să publice poezii. A fost membră a Cenaclului „Pavel Dan”. În prezent, este fondatoare și îndrumătoare a cenaclului Republica, al Bibliotecii Naționale din Republica Moldova.

A publicat jurnalul de convertire *Iconostat*, Editura „Graphe”, 2007. În 2009, a apărut volumul de poezie *Postoi parovoz. Confesiunile dogmatistei*, Editura „Ninpress-Charimides”, volum distins cu premiul pentru debut al revistei „Tiuk!” și cu premiul Ministerului Culturii din Republica Moldova, în cadrul Salonului Internațional de Carte, ediția XX.

Sagarmatha – un poem, în curs de apariție la editura Tracus-Arte

Membră a Uniunii Scriitorilor, Filiala Timișoara.

Poemele de față sunt scrise în tabăra de creație de la Orheiul Vechi (iulie 2012).

999

sar coarda
și fiecare rotire împrăștie
mirosul de mentă și de mușețel
alături
încă 99 de coarde

copiii noștri
sar

și fiecare rotire aruncă stropii de ploaie
blândă
ni se așază pe umeri
licurici fluizi și dulci

alături de ei 999 de coarde
copiii vecinilor noștri
sar

și rotirile coardelor noastre
s-au transformat în motorașul mecanic

ce va susține încă 999 de ani
drumul perfect și neabătut
al planetelor

astfel încât soarele să nu ardă
pământul

și toate
toate astea
prin circulara mișcare a mâinilor noastre
de copii zvelți și energici

joaca

copilul meu se va naște primăvara
un copil isteț cu ochii mari
cu gura frumoasă rotundă așa cum are sandu în pozele vechi
din albumul pe care mihai îl prădează
an de an

ochelarii lui sunt binocluri meșterite din lentilele
aparatelor foto / vechi și uzate
pe care singur le-a strâns și le-a curățat
în podul de la antonești

el stă dimineața lângă iaz
să vină o barcă
să-l plimbe

la baloșești
iese cu ticu la poartă
sub dud

și tot vinul rămas la botez îl schimbă pe apă

uite, ticu – va zice – bunelul nu mi-a adus barca
mi-a dat o bibliotecă mare și frumoasă
și lentile pentru binocluri
prin care lumea se vede alb negru
și pare mai clară

uite, ticu – va zice – bunelul alexei
mi-a dat o carte despre foamete și nu-i așa
ce minunat că noi doi
schimbăm vinul pe apă

grădina de cârciumărese

cârciumăresele își tremură stomacul
dimineața devreme când
scriitorii s-au împrăștiat deja la casele lor
cu paharele goale ascunse sub haine
și visele lor stau acum gata să se nască

lumina e încă neclară și în mijlocul grădinii
cârciumăresele păcătuiesc împotriva roșiei
împotriva castravetelui, a vinetei, gogoșarului, ardeiului

le e rău tuturor cârciumăreselor care au băut / cântat
cu poeții
trei zile la rând

dar rău, mult mai rău, le e roșiilor, castraveților, vinetelor,
gogoșarului, ardeiului

că tu ai săpat o fântână cu care ești mândru
chiar în grădină

și apa ei încă nu ne ajunge nouă
fiindcă noi doi bem doar apă
și lapte de capră

și tu ai avut capre, dar le-a vândut bunica
în ziua de anul nou

tu te-ai dus la spital iar antonia nu merge
la capre, nu se face, e domnișoară

uite, ticu – va zice – de ziua mea
îi voi spune lui tata să-mi facă o barcă

să mergem după scoici pe iazul din antonești
să facem pâinițe și să le dăm la poartă săracilor

să le bea cu vinul ăsta și să vadă și ei
că noi doi

cel puțin și astăzi
stăm la poartă și ne jucăm

o mică revoluție în spatele cârciumei
unde entitățile cu identitate precisă doar în
septalogia lui Radu Anton Roman
au spus să vină Ana lui Manole
gestanta

Ana noastră întinsă ca o adiere stilată peste
întreaga comunitate
să-și asume nenașterea
crima

Ana noastră întinsă pe araci să pună mâna pe foarfecă
și să taie din ea toți pruncii cu boabele încă verzi
să spună întreaga grădină adio răului cârciumăreselor
pe anul ăsta

adio răului nostru după plecarea poeților

și abia apoi, liniștită, întreaga grădină să prohodească
strugurii verzi, tăiați din fașă pentru ecosistemul
grădinii de cârciumărese

În vizită la Bătrânul Maestru

când mi-a propus Petre Stoica
seară de seară
să îi citesc am spus nu și am plecat
cu tot cu bagaje din Jimbolia

și asta după ce Ungureanu mă învățase deja
că există propoziții complete și nu complementive
cum îmi spunea mie logica dobândită de cei
care învață singuri acasă
și – sincer – un pic cam târziu

de aia Oravitza și Ică și Foarță
au fost pentru mine bătrânul maestru la care merg
în vizită

părintele Constantin, pe care Bibi nu dădea prea mulți bani
în tinerețea mea de atunci, nu în cea de acum,
mi-a dat canon să bat mătâni
și eu am spus nu
eu nu înțeleg de ce Iisus ar fi mai fericit în dumnezeirea Lui
în umanitatea Lui dacă eu mă aplec cu fruntea la podele
pe numărate

am spus nu, iar părintele Constantin a spus bine
dar – a mai spus – acum nu le înțelegi, poate cândva
și nu înțelegeam mai ales ce ar fi de înțeles în mătâni
înțelegerea mătâniilor mi se părea de neînțeles

bun, când am ajuns acasă m-am răzgândit
le-am făcut
le-am și înțeles, culmea,

și asta a fost prima și cea mai serioasă lecție
pe care aș predă-o la un curs de literatură dacă aș ține vreodată
unul

de aia Oravitza și Ică și Foarță

au fost pentru mine bătrânul maestru la care merg
în vizită
când eram mică voiam să devin Nadia Comăneci
gimnasta de 10

să mă dau peste cap ca în basme
voiam ca eu Nadia să fiu pictor
să scriu cărți cu poezii eminesciene

și abia mai târziu am vrut să mă călugăresc

de aia Oravitza și Ică și Foarță
au fost pentru mine bătrânul maestru la care merg
în vizită

și – recunosc – în fiecare există un părintele Constantin
care mă învață să bat mătâni
să mă rog cu adevărat

să ascult Evanghelia iară și iară
așa cum Simona Popescu îl asculta pe Gelu Naum
fiindcă nu există repetiție în viață
dacă ascuți viața
e altfel de fiecare dată când ți-e spusă la fel

dacă e să fiu sinceră până la capăt
eu merg în vizită la Bătrânul Maestru în fiecare duminică
de la 10 la 12
poate nu chiar la 10, dar încerc să ajung acolo
înainte de Heruvic

*notă: părintele Ică spunea că nu există teologi geniali
în teologie nu există geniu, există doar revelație*

și, da – cu părintele Ică

e așa ca în munții Bucegi unde există Jepii Mari și Jepii Mici
cu el e așa: micul maestru care te poate introduce duminică
în vizită la Bătrânul Maestru